

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 014278 13 U
Sarajevo, 09.2014. godine.

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jadranke Brenjo kao predsjednika vijeća, Šahbaza Džihanovića i Branimira Orašanina članova vijeća, uz sudjelovanje Razije Behlulović kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja [REDACTED] iz [REDACTED] ul. [REDACTED] bb, zastupan po punomoćniku [REDACTED], advokatu iz Sarajeva, [REDACTED] protiv rješenja broj: UP1 [REDACTED] od 05.09.2013.godine, tužene Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini, Sarajevo, Vilsonovo šetalište broj 10, Sarajevo, u upravnoj stvari zaštite ličnih podataka, na nejavnoj sjednici održanoj dana 09.2014. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, poništava se osporeno rješenje tužene broj UP1 [REDACTED] od 05.09.2013.godine, i predmet vraća tuženom na ponovno odlučivanje.

Tužena je tužitelju dužna naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 240,00 KM u roku od 15 dana od dana prijema presude.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem Agencije za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini broj i datum navedeni u uvodu presude, odbijen je kao neosnovan prigovor [REDACTED] iz [REDACTED] protiv Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar-Kantonalna administrativna služba [REDACTED] i Ministarstva unutrašnjih poslova [REDACTED].

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj u upravnom sporu osporava navedeno rješenje iz razloga nepravilne primjene zakona, povrede postupka te iz razloga što je činjenično stanje nepravilno i nepotpuno utvrđeno a iz utvrđenih činjenica izveden je nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja. Navodi da je sporna činjenica u predmetnoj pravnoj stvari nezakonita obrada ličnih podataka tužitelja u postupku upisa posebnog staža u radnu knjižicu. Iz informacije MUP [REDACTED] 14.012.2005.godine, jasno se vidi da je da je svim policijskim upravama upućena obavijest da je na snazi Uredba o kriterijima, načinu i postupku priznavanja vremena provedenog u odbrani BiH u mirovinski staž kao poseban staž temeljem koje su u obavezi svi službenici MUP-a [REDACTED] koji su učestvovali u odbrani BiH kao aktivni ili rezervni sastav u periodu od 18.09.1991.do 23.12.1995. kod nadležnog organa za odbranu izvaditi uvjerenje o

vremenu provedenom u odbrani BiH, te da će takva uvjerenja kasnije služiti za upis posebnog staža u radnu knjižicu kada se kod nadležne službe Federalnog zavoda PIO steknu uvjeti za to o čemu će službenici biti blagovremeno obaviješteni, te da od 01.01.2006. nastupa reorganizacija i ukidanje područnih ureda za odbranu, pa je pomenuta uvjerenja potrebno izvaditi prije tog roka.

Tužitelj je izvadio takvo uvjerenje kako za njega ne bi nastupile štetne posljedice ako se odluči za upis posebnog staža u radnu knjižicu, ali nikada nije podnio zahtjev za upis posebnog staža u radnu knjižicu niti je od strane nadležnih organa obaviješten da će se taj staž upisati u njegovu radnu knjižicu.

Medjutim, tužitelj ukazuje da se na strani 7.obrazloženja pobijanog rješenja navodi da podnosilac prigovora, ovdje tužitelj, ima diskreciono pravo odlučiti o tome da li će ili ne pribavljeno uvjerenje koristiti u svrhu upisa posebnog staža, da je taj staž upisan u radnu knjižicu tužitelja, što implicira da je isti želio iskoristiti pribavljeno uvjerenje u svrhu za koju je izdato, iako okolnosti upisa na koje se poziva Fond PIO u smislu dostavljanja radne knjižice i uvjerenja podnosioca prigovora su nejasne, i nije se sa sigurnošću moglo utvrditi ko je dostavio dokumentaciju-podnosilac prigovora ili PS [REDACTED], zbog čega je izvršen inspekcijski nadzor, a s obzirom na izvršeni inspekcijski nadzor tuženi zaključuje da je tužitelj jedini imao i raspolagao uvjerenjem o posebnom stažu te je samo on mogao isto predati ili poslodavcu ili Fondu PIO. U rješenju se dalje konstatuje, da, pored toga što je nejasno ko je izvršio predmetno dostavljanje, nesporno je da ne postoji saglasnost nosioca podataka (tužitelja) za obradu njegovih ličnih podataka, kao i činjenica da kontrolor nije postupio u skladu sa Zakonom propisanom obavezom čuvanja saglasnosti za čiju obradu podataka je ona data. Tužitelj se poziva na član 22, 23 i 29. Zakona o zaštiti ličnih podataka kojima se propisuje obavješćavanje o prikupljanju podataka, izvor ličnih podataka te donošenje odluke na osnovu automatske obrade podataka, smatra da tuženi nije mogao donijeti pobijano rješenje kojim se prigovor tužitelja odbija kao neosnovan. Konačno predlaže da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vati tuženom na ponovno odlučivanje te da se tužitelju naknade troškovi upravnog spora.

U opširnom odgovoru na tužbu tuženi ostaje kod osporenog rješenja i predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:19/02. Do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju osporenog rješenja, Agencija za zaštitu ličnih podataka u BiH zaprimila je prigovor uposlenika Ministarstva unutrašnjih poslova [REDACTED], nosioca podataka [REDACTED], protiv poslodavca i Fonda PIO [REDACTED], podružnica [REDACTED] prema kojem prigovoru su nezakonito koristili njegove lične podatke iz vojne evidencije tako da su iste bez njegove saglasnosti i znanja koristili, upisali u radnu knjižicu kao i u evidenciju Fonda PIO [REDACTED], čime su povrijedili njegovo pravo na privatnost u vezi sa stažom koji je dobio kao učesnik Armije BiH u dvostrukom trajanju, a pozvao se i na mišljenje federalnog ministra rada i socijalne politike prema kojem poslodavac ne može donijeti

2

rješenje o prestanku radnog odnosa po sili zakona bez ličnog pristanka i zahtjeva zaposlenika, koristeći poseban staž u dvostrukom trajanju, jer je to suprotno članu 86. stav 1. tačka 3. Zakona o radu i da se taj staž može iskoristiti kada zaposlenik odluči da ide u mirovinu.

Tužena Agencija je rješavajući o prigovoru, u vezi sa pitanjem upisa posebnog staža u radnu knjižicu pribavila informaciju MUP [REDACTED] od 13.06.2013. godine, koji demantuje sve navode podnosioca prigovora kao neosnovane, navodeći da je istim počinjeno narušavanje njegovog odnosa prema službi usljed čega bi navedeni policijski službenik po završetku svih službenih radnji u ovoj stvari trebao snositi zakonom propisane posljedice. Isto tako, o istoj stvari pribavljen je i odgovor Fonda PIO od 04.07.2013.godine, u kojem se navodi da je Fond PIO izvršio upis u radnu knjižicu u skladu sa članom 8. Uredbe o kriterijima, načinu i postupku priznanja vremena provedenog u odbrani Bosne i Hercegovine u penzijski staž kao poseban staž („Službene novine Federacije BiH“ broj 35/05), i u skladu sa Uputstvom o popunjavanju podataka iz Internog obrasca PS-A, a kako je odgovor Fonda PIO bio uopšten i bez podataka, putem telefonskog razgovora sa službenikom poslovne jedinice [REDACTED] dobijena je informacija da u poslovnicu nema zahtjeva [REDACTED] za upis posebnog staža u radnu knjižicu, da je tada na upisu radila kolegica koja je otišla u penziju te da je postupano u skladu sa uputama nadređenih u [REDACTED], o čemu je sačinjena službena zabilješka od 15.07.2013.godine, da bi tužena Agencija nakon obraćanja Fondu PIO za dopunu ranije dostavljenog odgovora, predložila provodjenje inspekcijesog nadzora u Fondu PIO u cilju utvrđivanja da li isti posjeduje traženu dokumentaciju koja se odnosi na konkretni predmet u kojem je podnosilac prigovora [REDACTED], a nakon kojeg je zaprimila dopunu odgovora prema kojem Fond PIO ne raspolaže aktima koji čine prepisku između MUP-a [REDACTED] i FZ PIO KAS [REDACTED] kao i da je upis posebnog staža vršen bez podnošenja zahtjeva i to dostavljanjem radne knjižice i uvjerenja o posebnom stažu lično, i dostavljanjem radne knjižice i uvjerenja o posebnom stažu od strane poslodavca koji je istim raspolagao.

Takodjer, prema obrazloženju osporenog rješenja, uvidom u dostavljenu kopiju zahtjeva za izdavanje uvjerenja o vremenu provedenom u odbrani BiH, utvrđeno je da da je podnosilac prigovora podnio zahtjev za izdavanje uvjerenja 18.11.2005. te da je isto izdato 24.11.2005, da je ostvario staž u dvostrukom trajanju a da se uvjerenje izdaje u srhu uračunavanja perioda učešća u odbrani BiH u penzijski staž, kao i da je podnosilac prigovora imao doskreciono pravo odlučiti o tome da li će pribavljeno uvjerenje iskoristiti u svrhu upisa staža ili ne. Takodjer, prema osporenom rješenju, u konkretnom slučaju, u radnu knjižicu je upisan poseban staž u dvostrukom trajanju, međutim, okolnosti upisa na koje se poziva Fond PIO u smislu dostavljanja radne knjižice i uvjerenja podnosioca prigovora, su nejasne jer se nije moglo sa sigurnošću utvrditi ko je dostavio dokumentaciju: podnosilac prigovora ili PS [REDACTED], zbog čega je izvršen inspekcijeski nadzor, kojim je utvrđeno da odgovorna osoba, trenutno zaposlena u PIO nije vršila upis staža već kolegica koja je u penziji i da se isti, zbog protoka vremena, ne sjeća da li je [REDACTED] lično donio radničku knjižicu sa uvjerenjem PIO ili je istu dostavio MUP [REDACTED], ali se sjeća da su povremeno uposlenici MUP [REDACTED] donosili i predavali kovertu u kojima su se nalazile radničke knjižice i uvjerenja, kako bi se upisao poseban staž, te da se nije vodio

evidencija o tome ko je predavao uvjerenja sa radničkim knjižicama-poslodavac ili nosilac podataka lično. Imajući u vidu okolnosti slučaja, tužena Agencija izvodi zaključak da je podnosilac prigovora jedini imao i raspolagao uvjerenjem o posebnom stažu te da je samo on mogao isto predati ili poslodavcu, ili Fondu PIO, te da je predavanjem uvjerenja jednom od navedenih organa podnosilac prigovora znao ili je morao znati da će mu predmetni staž biti upisan u radnu knjižicu ali da to nije spriječio, te da prema tome, činjenica upisa posebnog staža u radnu knjižicu ne može biti sporna jer je upis izvršen na osnovu uvjerenja izdatog na lični zahtjev podnosioca prigovora koji je mogao slobodno raspolagati i iskoristiti svoje diskreciono pravo da se isto upotrijebi kada on bude smatrao da bi ga trebalo upotrijebiti, iz kojeg razloga je izveden zaključak da prilikom obrade ličnih podataka o posebnom stažu podnosioca prigovora [REDACTED] od strane Ministarstva unutrašnjih poslova [REDACTED] PU [REDACTED] i Fonda PIO, nije došlo do povrede člana 4. stav 1. tačka a) Zakona o zaštiti ličnih podataka, pa je osporenim rješenjem prigovor odbijen kao neosnovan.

Navodima tužitelja kao i stanjem u spisu predmeta dovedeni su u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog rješenja iz kojih razloga je, prema stanovištu ovog sudskog vijeća, isto rješenje nepravilno i nezakonito.

U konkretnoj pravnoj stavri sporna činjenica jeste zakonitost obrade ličnih podataka o posebnom stažu [REDACTED] a ne utvrđivanje činjenice o priznavanju vremena provedenog u odbrani Bosne i Hercegovine u penzijski staž kao poseban staž tužitelja.

Cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik BiH“ broj:49/06), je da se na teritoriji Bosne i Hercegovine svim licima, bez obzira na njihovo državljanstvo ili prebivalište, osigura zaštita ljudskih prava i osnovnih sloboda, a naročito pravo na tajnost u pogledu obrade ličnih podataka koji se na njih odnose. Istovremeno, ovim Zakonom osnovana je i Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini i utvrđena njena nadležnost prema kojoj Agencija, kada uoči da je neka obrada ličnih podataka nezakonita, zahtijeva od kontrolora da prekine takvu obradu te nalaže druge mjere, a kontrolor je dužan bez odlaganja preduzeti naložene mjere i o tome u roku od 15 dana pisanim putem informisati Agenciju (član 41. stav 1. Zakona).

Prema članu 5. navedenog Zakona, kontrolor može obradivati lične podatke uz saglasnost nosioca podataka, koja saglasnost mora biti data u pisanoj formi, istu mora potpisati nosilac podataka, a podaci u vezi s kojima se daje saglasnost moraju biti tačno označeni, te mora sadržavati ime kontrolora kao i svrhu i vremenski period na koji se saglasnost daje.

U konkretnoj pravnoj stvari, Agencija za zaštitu ličnih podataka u Bosni i Hercegovini zaprimila je prigovor nosioca podataka [REDACTED] iz [REDACTED] u kojem se navodi da, kao uposlenik Ministarstva unutrašnjih poslova [REDACTED] PS [REDACTED], podnosi prigovor protiv poslodavca i Fonda PIO [REDACTED], podružnica [REDACTED] koji su nezakonito koristili njegove lične podatke iz vojne evidencije tako da su bez njegove saglasnosti i znanja iste koristili, upisali u radnu knjižicu kao i u evidenciju Fonda PIO [REDACTED], čime su povrijedili njegovo pravo na privatnost u vezi sa stažom koji je dobio kao učesnik Armije BiH u dvostrukom trajanju. U

prigovoru se dalje navodi da se kod poslodavca PS [REDACTED] nalazi radna knjižica podnosioca prigovora u koju je 24.11.2005.godine, upisan staž u dvostrukom trajanju, a za taj upis nosilac podataka nije dao saglasnost niti punomoć.

Prema stanju spisa predmeta, a kako to proizilazi i iz osporenog rješenja tužene Agencije, odlučujući o prigovoru nosioca podataka [REDACTED], Agencija je provela postupak utvrđivanja činjenica nakon kojeg je izveden zaključak da se nije moglo na siguran način utvrditi kako je i na osnovu čega izvršen upis posebnog staža u radnu knjižicu, da je podnosilac prigovora učestvovao u odbrani BiH kojom prilikom je ostavrio penzijski staž kao poseban staž u dvostrukom trajanju, te da je podnosilac prigovora imao diskreciono pravo odlučiti o tome da li će pribavljeno uvjerenje koristiti u svrhu upisa posebnog staža ili ne, ali da je u konkretnom slučaju, u radnu knjižicu podnosioca prigovora poseban staž upisan, što, kako to tužena Agencija zaključuje, implicira da je isti želio iskoristiti pribavljeno uvjerenje u svrhu za koju je uvjerenje izdato, tj. u svrhu uračunavanja perioda učešća u odbrani BiH u penzijski staž kao poseban staž u dvostrukom trajanju. Međutim, Agencija zaključuje da okolnosti upisa na koje se poziva Fond PIO u smislu dostavljanja radne knjižice i uvjerenja podnosioca prigovora su nejasne, jer se nije moglo sa sigurnošću utvrditi ko je dostavio dokumentaciju-podnosilac prigovora ili PS [REDACTED], a imajući u vidu okolnosti slučaja kao i evidencije o zaprimljenim radnim knjižicama i uvjerenjima u PIO, jasno je da je podnosilac prigovora jedini imao i raspolagao uvjerenjem o posebnom stažu te je samo on mogao isto predati ili poslodavcu ili Fondu PIO, te da je predavanjem uvjerenja jednom od naprijed navedenih organa podnosilac prigovora znao ili je morao znati da će mu predmetni staž biti upisan u radnu knjižicu ali da to nije spriječio, odnosno, da je u konkretnom slučaju, podnosilac prigovora svjesno i slobodno izraženom voljom pristao na upis posebnog staža u radnu knjižicu, nakon kojeg postupka utvrđivanja činjenica, je tužena Agencija osporenim rješenjem prigovor odbila kao neosnovan.

Prema stanovištu ovog suda, tužena Agencija u postupku odlučivanja po prigovoru tužitelja nije nesporno utvrdila odlučnu činjenicu da li je nosilac podataka [REDACTED] uposlenik MUP-a [REDACTED], u smislu člana 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka, dao saglasnost kontroloru podataka MUP [REDACTED] ili Fondu PIO [REDACTED] da mogu obradivati njegove lične podatke iz vojne evidencije sadržane u Uvjerenju Federalnog ministarstva odbrane od 24.11.2005.koji se odnose na poseban staž i te podatke upisati u radnu knjižicu, odnosno, da li takva saglasnost tužitelja u konkretnoj pravnoj stvari uopšte postoji, bez obzira na to koji je od kontrolora vršio obradu ličnih podataka tužitelja u konkretnom slučaju, odnosno, bez obzira na to koji je javni organ kao kontrolor bio nadležan da vrši upis ličnih podataka u radnu knjižicu nosioca ličnih podataka o učešću u odbrani Bosne i Hercegovine koji period se računa kao poseban staž koji nosilac podataka može, ali ne mora koristiti prilikom njegovog penzionisanja.

Suprotno tome, tužena Agencija se bavila pitanjima koja nisu bila predmet prigovora nosioca ličnih podataka i izvodi pogrešan zaključak i neosnovano odbija prigovor tužitelja s obrazloženjem sadržanim u osporenom rješenju, koji temelji na pretpostavkama da je tužitelj jedini imao i raspolagao uvjerenjem o posebnom stažu te da je samo on mogao isto predati ili poslodavcu ili Fondu PIO, odnosno, da predavanjem uvjerenja jednom od naprijed navedenih

organa, tužitelj je znao ili je morao znati da će mu predmetni staž biti upisan u radnu knjižicu, ali da to tužitelj nije spriječio. Međutim, suprotno izvedenim zaključcima tužene Agencije, sud zaključuje da u konkretnom slučaju, podaci o posebnom stažu nosioca podataka tužitelja o njegovom učešću u odbrani Bosne i Hercegovine, u smislu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka predstavljaju lične podatke i da se na osnovu istih može ustanoviti ili identificirati njegov identitet, da je kontrolor, dakle javni organ koji je u konkretnom slučaju nadležan za upis takvih podataka u radnu knjižicu nosioca ličnih podataka, u smislu člana 4. istog Zakona, obavezan takve podatke obradivati na pravilan i zakonit način, te da nijedan kontrolor, u konkretnom slučaju bilo da se radi o MUP-u [REDACTED] ili PIO [REDACTED], takve podatke nisu mogli upisivati u radnu knjižicu tužitelja bez njegove izričite saglasnosti kako je to propisano članom 5. Zakona, pa je tužena, suprotno odlučanju sadržanom u osporenom rješenju, o prigovoru [REDACTED] protiv Federalnog zavoda PIO Mostar KS [REDACTED] i MUP-a [REDACTED], bila dužna o tome izvesti dokaze i utvrditi činjenično stanje, utvrditi razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni dokaza, kao i druge razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena ova upravna stvar, u skladu sa propisima člana 200. Zakona o upravnom postupku BiH („Službeni glasnik BiH“ broj:29/02 do 12/04). Kako je osnovni prigovor tužitelja i u ovom upravnom sporu zakonitost obrade ličnih podataka [REDACTED] u provedenom postupku upisa posebnog staža u radnu knjižicu tužitelja, tužena Agencija je bila dužna nesporno utvrditi, a što u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja nije učinila, da li u konkretnoj pravnoj stvari postoji saglasnost tužitelja da nadležni javni organ, koji je kontrolor u smislu člana 3. Zakona, mogao obradivati lične podatke o posebnom stažu i vršiti njihov upis u radnu knjižicu tužitelja.

Nalazeći da osporeno rješenje ne sadrži ocjenu svih navoda prigovora tužitelja, da u postupku koji je prethodio donošenju osporenog rješenja nisu sa sigurnošću utvrđene sve činjenice relevantne za ocjenu osnovanosti osporenog rješenja, ovaj sud je tužbu tužitelja uvažio i predmet vratio tuženoj Agenciji na ponovno odlučivanje u kojem će tužena pravilno utvrditi odlučne činjenice, te nakon primjene relevantnih propisa donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Odlučujući o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova, ovaj sud je našao da se u konkretnom slučaju nagrada za sastav tužbe određuje prema članu 19. i 33. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj:22/04), koja kod neprocjenjivih predmeta iznosi 80 bodova, tako da tužitelju pripada pravo naknade troškova ovog spora, a koji se sastoje od 240,00 KM za sastav tužbe, dok troškove PDV-a sud nije odredio jer u spisu predmeta nije bilo dokaza da je punomoćnik tužitelja PDV obveznik.

Iz navedenih razloga, sud je primjenom člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR

Razija Benfulović

Tačnost prenosa ovjerava - potvrđuje
Budućinski zapisnik
[Signature]

PREDSJEDNIK VIJEĆA

UD IJA

Ranka Brenjo

Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88
Telefon: ++ 387 33 707 100, 707 596, 707 597, Fax: ++ 387 33 707 321